

ZASTUPNIČKI DOM SABORA REPUBLIKE HRVATSKE

Na osnovi članka 89. Ustava Republike Hrvatske, donosim

ODLUKU

O PROGLAŠENJU ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE O UKINUĆU PRINUDNOG RADA (BR. 105) MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA

Proglašavam Zakon o potvrđivanju Konvencije o ukinuću prinudnog rada (br. 105) Međunarodne organizacije rada, koji je donio Zastupnički dom Sabora Republike Hrvatske na sjednici 2. listopada 1996.

Broj: 01-96-1684/1
Zagreb, 8. listopada 1996.

Predsjednik
Republike Hrvatske
dr. Franjo Tuđman, v. r.

ZAKON

O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE O UKINUĆU PRINUDNOG RADA (BR. 105) MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA

Članak 1.

Potvrđuje se Konvencija o ukinuću prinudnog rada (br. 105) Međunarodne organizacije rada usvojena u Ženevi 25. lipnja 1957. godine u izvorniku na engleskom i francuskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Konvencije o ukinuću prinudnog rada (br. 105) Međunarodne organizacije rada u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

KONVENCIJA BR. 105 KONVENCIJA O UKINUĆU PRINUDNOG RADA

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno tijelo Međunarodnog ureda rada, sastavši se na četrdesetom zasjedanju 5. lipnja 1957,

razmotrivši pitanje prinudnog rada, a što je četvrta točka dnevnog reda zasjedanja,

uzevši u obzir odredbe Konvencije o prinudnom radu iz 1930,

uzevši u obzir da Konvencija o ropstvu predviđa poduzimanje svih potrebnih mjera kojima se spriječava da se obavezni i prinudni rad razvije u uvjete analogne ropstvu, te da Dodatna konvencija o ukinuću ropstva, trgovine robljem i institucija i postupaka sličnih ropstvu iz 1956, predviđa potpuno ukinuće ropstva zbog dugovanja i kmetstva,

uzevši u obzir da Konvencija o zaštiti plaće iz 1949. predviđa redovito isplaćivanje plaće i zabranu načina plaćanja kojima se radniku oduzima istinska mogućnost okončanja njegova radnog odnosa,

odlučivši prihvatiti daljnje prijedloge glede ukinuća određenih oblika prinudnog ili obveznog rada kojim se krše ljudska prava iznesena u Povelji Ujedinjenih naroda i Općoj deklaraciji o ljudskim pravima, i

odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije,

prihvata dvadesetpetog lipnja tisuću devetsto pedesetsedme godine, slijedeću konvenciju, koja se naziva Konvencija o ukinuću prinudnog rada iz 1957.:

Članak 1.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se da će zabraniti te da neće koristiti nikakav oblik prinudnog ili obveznog rada -

(a) kao sredstvo političke prinude ili odgoja ili kao kaznu za posjedovanje ili

izražavanje stavova ideološki suprotstavljenih postojećem političkom, društvenom ili gospodarskom sustavu;

(b) kao metodu mobiliziranja i korištenja rada u svrhu gospodarskog razvoja;

(c) kao sredstvo radne snage;

(d) kao kaznu za sudjelovanje u štrajkovima;

(e) kao sredstvo rasne, socijalne, nacionalne ili vjerske diskriminacije.

Članak 2.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se da će poduzeti učinkovite mjere u cilju osiguravanja trenutačnog i potpunog ukinuća prinudnog ili obveznog rada kao što je naznačeno u članku 1. ove Konvencije.

Članak 3.

Službene ratifikacije ove Konvencije moraju se priopćiti Glavnom direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 4.

1. Ova Konvencija obvezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrirane kod Glavnog direktora.
2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon dana kada kod Glavnog direktora budu registrirane ratifikacije dviju članica.
3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu dvanaest mjeseci nakon dana registracije njene ratifikacije.

Članak 5.

1. Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od deset godina od dana kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju priopćuje Glavnom direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz počinje djelovati godinu dana nakon dana kada je registriran.
2. Svaka članica koja je ratificirala ovu konvenciju, i koja, u roku od godine dana nakon proteka roka od deset godina iz prethodnog stavka, ne otkáže Konvenciju prema odredbi ovoga članka, može otkazati Konvenciju po isteku svakog novog razdoblja od deset godina prema uvjetima predviđenima u ovome članku.

Članak 6.

1. Glavni direktor Međunarodnog ureda rada mora notificirati svim članicama Međunarodne organizacije rada registraciju svih ratifikacija ili otkaza što su mu priopćile članice Organizacije.
2. Pri notificiranju članicama Organizacije registracije druge ratifikacije koja mu je priopćena, Glavni direktor mora upozoriti članice Organizacije na dan stupanja na snagu Konvencije.

Članak 7.

Glavni direktor Međunarodnog ureda rada mora priopćiti Glavnom tajniku Ujedinjenih naroda, radi registracije u skladu s člankom 102. Povelje Ujedinjenih naroda, potankosti o svim ratifikacijama i izjavama o otkazu koje je registrirao u skladu s odredbama prethodnih članaka.

Članak 8.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno tijelo Međunarodnog ureda rada podnijet će Općoj konferenciji izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotrit će potrebu uvrštavanja na dnevni red Konferencije pitanja njene potpune ili djelomične revizije.

Članak 9.

1. Ako Konferencija prihvati konvenciju koja bi ovu Konvenciju revidirala potpuno ili djelomično, i ako nova konvencija ne bi odredila drukčije:

(a) ratifikacija nove konvencije od strane članice IPSO IURE bi značila trenutano otkazivanje ove Konvencije bez obzira na odredbu članka 5., ako i kada bi nova konvencija stupila na snagu;

(b) od dana kada nova revidirana konvencija stupi na snagu ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članicama.

2. Ova Konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju, za članice koje su ratificirale, ali nisu ratificirale revidiranu konvenciju.